Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi maatalousyrittäjien eläkelain 6 ja 8 §:n muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettaviksi maatalousyrittäjien eläkelain säännöksiä maatilatalouden harjoittajien työtulon jakautumisesta samalla viljelmällä työskentelevien henkilöiden kesken. Tarkoituksena on, että emäntä voisi saada eläkkeen perusteeksi nykyistä oikeudenmukaisemman osuuden puolisoiden yhteisestä työtulosta. Tämä lisäisi kansalaisten tasa-arvoa. Samalla lisättäisiin aviopuolisoiden mahdollisuutta vaikuttaa työtulon määrittelyyn heidän yksilöllisiä olosuhteitaan vastaavaksi. Lisäksi ehdotetaan maatilatalouden työtulon määrittelyssä huomioon otettavaa suurinta maatalousmaan hehtaarimäärää koskevaa rajaa korotettavaksi.

Muutokset ehdotetaan tulemaan voimaan vuoden 1983 alusta.

PERUSTELUT

1. Nykyinen tilanne ja ehdotetut muutokset

Maatalousyrittäjän eläkkeen perusteena olevan työtulon määräämistä varten maatalousyrittäjien eläkelaitos (MELA) vahvistaa hänelle työtulon. Saman työtulon perusteella peritään myös vakuutusmaksu. Maatilatalouden harjoittajan työtulo määritellään maatalousyrittäjien eläkelain (MYEL) 8 §:n 2 momentin (511/71) mukaan siten, että isännälle ja emännälle lasketaan ensin viljelmän maatalousmaan alan suuruuden ja laissa säädettyjen markkamäärien perusteella yhteinen työtulo. Yhteisestä työtulosta pidetään emännän vuotuisena työtulona laissa säädetty markkamäärä, joka vuoden 1982 indeksiluvun mukaisesti korotettuna on 9 336,04 markkaa. Emännän työtulona pidetään kuitenkin enintään puolta isännän ja emännän yhteisestä työtulosta. Käytännössä tämä laskutapa merkitsee sitä, että emännän työtulo on puolet yhteisestä työtulosta, jos viljelmän maatalousmaan ala ei ole 8:aa hehtaaria suurempi. Viljelmän koon suuretessa tulee lisähehtaareiden tuottama työtulo pääsäännön mukaan yksinomaan isännälle.

MYEL:n 8 §:n 2 momenttiin sisältyy myös säännökset isännän ja emännän yhteisen työtulon jakamisesta edellä mainitusta kaavamaisesta pääsäännöstä poiketen, jos työnjako viljelmällä sitä edellyttää. Tällainen poikkeuksellinen jako edellyttää, että MELA:lle selvitetään perusteet yksilölliselle jaolle. Työtulo on tällä perusteella jaettu poikkeuksellisesti noin 25 prosentilla viljelmistä.

Työtulon jakoa koskevilla säännöksillä pyritään määrittelemään isännän ja emännän osuus niin, että se vastaa kummankin osuutta maatilataloudessa tehdystä työstä. Tällöin kotitalouden hyväksi tehtyä työtä ei oteta huomioon.

MELA:n suorittamien tutkimusten perusteella voidaan kuitenkin todeta, että MYEL:n säännösten mukaan toimitettu työtulojen jako on joissakin tapauksissa johtanut epäoikeudenmukaiseen ja nimenomaan emännälle liian pieneen osuuteen työtulosta. Tämä koskee erityisesti lypsykarjataloutta harjoittavia viljelmiä, joilla emännän työpanos maataloudessa säännönmukaisesti on yhtä suuri kuin isännän. Lisäksi voidaan todeta, että työnjakoon liittyvät olosuhteet ovat eri viljelmillä hyvin yksilölliset ja että samallakin viljelmällä työnjako vaihtelee vuodenajan ja tilanteen mukaan.

Edellä esitetyn perusteella olisi säännöksiä työtulon määrittelystä muutettava niin, että emäntä voisi eläkkeen perusteeksi saada työpanostaan tarkemmin vastaavan osuuden yhteisestä työtulosta. Samalla olisi pyrittävä ottamaan huomioon aviopuolisoiden yksilölliset olosuhteet antamalla nykyistä enemmän merkitystä sille, mitä he yhteisesti esittävät työnjaostaan.

Säännökset yhteisestä työtulosta, jota kutsuttaisiin viljelmän työtuloksi, ehdotetaan sisällytettäviksi MYEL:n 8 §:n 2 momenttiin. Ehdotetun uuden 8 §:n 3 momentin mukaan viljelmän työtulo jaettaisiin maatilatalouden harjoittajien kesken siinä suhteessa kuin he ottavat osaa työhön viljelmällä.

Edellä mainittu pääsääntö työtulon jaosta koskisi myös aviopuolisoita, mutta tämän lisäksi ehdotetaan heidän osaltaan tarkentavia säännöksiä. Niiden mukaan kummankin puolison katsottaisiin saavan puolisoiden yhteisestä työtulosta kolmanneksen. Jäljellä oleva kolmannes jaettaisiin heidän keskensä siten kuin he ovat yhteisessä hakemuksessaan esittäneet. Jollei tällaista hakemusta tai yksimielisyyttä jaosta olisi, määrättäisiin tämäkin osuus puolisoille tasan. Säännökset antaisivat siten aviopuolisoille mahdollisuuden tietyltä osin yhdessä määritellä omat työtulo-osuutensa. Jolleivät he sitä halua tai pääse siitä yksimielisyyteen, jaettaisiin heidän yhteinen työtulonsa tasan. Tasajakoa ei siis enää rajoitettaisi koskemaan 8 hehtaarin ja sitä pienempiä viljelmiä.

Puolisoiden työtulon jakoa koskevat erityissäännökset saattavat joissakin tapauksissa johtaa tosiasioita selvästi vastaamattomaan lopputulokseen. Esimerkiksi sairaalloiselle tai viljelmän ulkopuolella työskentelevälle puolisolle saatetaan esittää hänen työpanostaan olennaisesti suurempaa työtuloa. On myös mahdollista, että vähemmän työskentelevä puoliso ei halua myötävaikuttaa työtuloselvitykseen ja näin saa perusteettomasti puolet yhteisestä työtulosta. Tällaisissa tapauksissa eläkelaitoksella olisi mahdollisuus poiketa puolisoiden esityksestä tai laissa olevasta puolitussäännöstä.

MYEL:n 8 §:n 2 momentissa on säädetty ne markkamäärät, joita työtulona kertyy viljelmän kutakin maatalousmaan hehtaaria kohden. Vuoden 1982 indeksiluvun mukaisessa tasossa ilmaistuna vuotuinen työtulo on hehtaaria kohden 2 334,01 markkaa 12 ensimmäiseltä hehtaarilta, 954,82 markkaa seuraavilta 10 hehtaarilta, 530,46 markkaa seuraavilta 10 hehtaarilta ja 212,18 markkaa seuraavilta 10 hehtaarilta. Tämän jälkeen eli 42 hehtaaria ylittävältä maatalousmaan osalta työtuloa ei voimassa olevien säännösten mukaan enää kerry. Nykyaikaista maataloutta ajatellen sanottu 42 hehtaarin yläraja on ilmeisesti liian alhainen. Viljelmää voidaan pitää noin kahden henkilön hoidettavissa olevana perheviljelmänä, vaikka sen MYEL:n mukaisen maatalousmaan suuruus olisi 50—100 hehtaaria. Tästä syystä ehdotetaan kysymyksessä oleva yläraja nostettavaksi 62 hehtaariin. Viimeisiltä 20 hehtaarilta kertyisi sama määrä työtuloa hehtaaria kohden kuin lähinnä edellisiltä 10 hehtaarilta eli edellä mainitut 212,18 markkaa. Muutoin määrät pysyisivät entisinä.

Voimassa olevassa 8 §:n 3 momentissa (830/70) on säännökset sen varalta, että viljelmällä on useita isännän tai emännän työtä suorittavia henkilöitä. Tällöin määrätään heille yhteinen työtulo jakamalla ensin maatalousmaan pinta-ala isännän työtä tekevien lukumäärällä ja määräämällä työtulo kunkin osa-alan pohjalta erikseen. Myös emännän työtä tekevien henkilöiden työtulon määräämisestä on vastaava erityissäännös. Viimeksi mainittu emännän työtuloa koskeva säännös olisi edellä kerrottujen uusien säännösten johdosta kumottava. Myös useita isännän työtä tekeviä henkilöitä koskevat erityissäännökset ehdotetaan kumottaviksi. Sen sijaan ehdotetaan 8 §:n 2 momenttiin sisältyvät säännökset eläkelaitoksen mahdollisuudesta poiketa työtulon kertymistä koskevista kaavamaisista laskusäännöistä ulotettaviksi koskemaan tapauksia, joissa viljelmällä työskentelevien maatilatalouden harjoittajien määrä on poikkeuksellinen. Tällä ei pyritä mihinkään asialliseen muutokseen vaan tarkoituksena on jatkaa nykyistä käytäntöä. Samalla päästäisiin siihenkin, ettei vakuutettuja olisi tarpeen laissa erikseen kutsua isänniksi ja emänniksi, vaan

voitaisiin käyttää pelkästään nimitystä maatilatalouden harjoittaja.

Edellä kuvatut 8 §:n 2 ja 3 momentin uudet säännökset aiheuttavat tarkistuksia eräisiin muihin lainkohtiin. Lain 6 §:n 4 momentissa (447/77) on säännökset sen varalta, että viljelmän peltoalasta on tehty pellonvaraussopimus. Säännöksen mukaan sopimuksen alainen peltoala katsotaan normaalilla tavalla viljellyksi ja sopimuksen tehneen maatalousyrittäjän tekevän isännän työtä viljelmillä sopimuskauden ajan. Kun ei enää eriteltäisi nimenomaan isännän työtä, ehdotetaan sanan "isännän" poistamista. Tarkistuksesta ei aiheutuisi muutosta nykyiseen käytäntöön.

MYEL:n 8 §:n 4 momentissa on erityissäännös maatilatalouden työhön osallistuvan perheenjäsenen työtulon määräämisestä. Sen mukaan perheenjäsenen työtulona pidetään hänelle maksettavaa palkkaa, kuitenkin enintään, mitä saman pykälän 2 momentin mukaan on isännälle laskettava työtuloa. Tässäkin lainkohdassa olisi viittaus isännän työtuloon jätettävä pois. Tilalle ehdotetaan viittausta saman pykälän 1 momentin säännökseen, jonka mukaan työtulo vahvistetaan ottamalla huomioon, mitä maatalousyrittäjän voidaan kohtuudella arvioida jatkuvasti saavan lain piiriin kuuluvasta toiminnastaan. Tämäkään tarkistus ei aiheuttaisi nykyisen käytännön muuttumista.

2. Esityksen taloudelliset vaikutukset

Ehdotetuista muutoksista ovat taloudelliselta vaikutukseltaan merkityksellisiä viljelmän työtulossa huomioon otettavan maatalousmaan määrän enimmäisrajan korotus sekä uudet säännökset työtulon jakamisesta. Muilla muutoksilla ei ole taloudellista merkitystä.

Valtion menojen kannalta on ehdotetuista muutoksista ainakin lähiaikoina merkityksellisin työtulon jakamista koskeva muutos. Se vaikuttaa maatilatalouden harjoittajan vakuutusmaksun suuruuteen. Vakuutusmaksun lähtökohtana on sosiaali- ja terveysministeriön vahvistama perusprosenttiluku, joka on yhtä suuri kuin työntekijäin eläkelain vähimmäisehtojen mukaisen vakuutuksen keskimääräistä vakuutusmaksua vastaava prosenttiluku. Perusprosenttiluvun mukaista vakuutusmaksua peritään siltä osin kuin maatalousyrittäjän vuotuinen työtulo ylittää MYEL:n 10 §:n 1 momentissa säädetyn rajamäärän, joka vuoden 1982 indeksiluvun mukaisessa tasossa on 33 949,24 markkaa. Tätä määrää pienemmästä työtulosta vakuutusmaksu on 2/5 perusprosenttiluvun mukaisesta määrästä. Voimassa olevien säännösten mukaan viljelmän maatalousmaan pinta-alan tulee ylittää 34 hehtaaria ennen kuin osa isännän pääsäännön mukaan lasketusta työtulosta tulee alentamattoman vakuutusmaksun piiriin. Voidaan olettaa, että osa isäntien niistä työtuloista, jotka ylittävät edellä mainitun rajamäärän, vastaisuudessa siirtyy emännille. Tämä aiheuttaa MELA:n vakuutusmaksutulojen pienentymistä ja vastaavasti valtion osuuden kasvua. Missä määrin näin tapahtuu, on vaikea ennakoida. Arvioidaan, että muutoksesta aiheutuu noin miljoonan markan vuotuinen lisämeno valtiolle lähivuosina. Toisaalta työtulon jakamista koskeva muutos merkitsee, että maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuksen kustannukset pienenevät ensimmäisenä täytenä vuotena arviolta noin 1,5 miljoonaa markkaa. Kun tämä vähennys vaikuttaa myös valtion osuuden määrään, merkitsisi se valtion osuuden pienentymistä noin 0,4 miljoonalla markalla.

Työtulossa huomioon otettavan maatalousmaan määrän enimmäisrajan korotus nostaa työtuloa yli 42 hehtaarin viljelmillä keskimäärin 4 %. Tämä aiheuttaa noin 0,2 miljoonan markan lisäyksen MELA:n vakuutusmaksutuloihin ja vastaavan vähennyksen valtion osuuden määrään. Toisaalta siitä seuraa eläkevastuun lisääntymistä ja sitä tietä valtion menojen kasvua. Arvion mukaan eläkevastuun lisäys olisi vuonna 1986 0,2 miljoonaa markkaa eli sama kuin edellä selostettu valtion menojen säästö. Jos muiden asiaan vaikuttavien tekijöiden oletetaan pysyvän muuttumattomina, voidaan arvioida ehdotetusta muutoksesta johtuvan eläkevastuun lisäyksen olevan vuonna 1990 0,5 miljoonaa markkaa ja esimerkiksi vuonna 2010 1,9 miljoonaa markkaa. Kehitys ilmenee seuraavasta taulukosta.

Vuosi	Eläkevastuun lisäys milj. mk	Valtion menojen säästö vak.maksujen kasvun johdosta milj. mk	Valtiolle aiheutuvat lisäkustannukset netto milj. mk
1983	0,0	0,2	0,0
1985	0,1	0,2	0,0
1986	0,2	0,2	0,0
1990	0,5	0,2	0,3
2000	1,4	0,2	1,2
2010	1,9	0,2	1,7

3. Voimaantulo

Laki ehdotetaan saatettavaksi voimaan 1 päivästä tammikuuta 1983.

Niiden maatilatalouden harjoittajien työtulot, jotka työskentelevät yli 42 hehtaaria maatalousmaata käsittävillä viljelmillä, tarkistettaisiin eläkelaitoksen aloitteesta lain voimaantulosta lukien.

Uusia säännöksiä viljelmän työtulon jakamisesta maatilatalouden harjoittajien kesken sovellettaisiin, kun työtulo tulee vahvistettavaksi tai tarkistettavaksi lain voimaantulon jälkeiseltä ajalta. On kuitenkin kohtuullista, että aviopuolisot, joiden työtulot on jaettu aikaisempien säännösten mukaan, voisivat halutessaan siirtyä uuden jakomenettelyn piiriin. Sen vuoksi ehdotetaan heihin sovellettaviksi uusia jakosäännöksiä, jos he tekevät tästä yhteisen hakemuksen yhden vuoden kuluessa lain voimaantulosta.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

maatalousyrittäjien eläkelain 6 ja 8 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti muutetaan 14 päivänä heinäkuuta 1969 annetun maatalousyrittäjien eläkelain 6 §:n 4 momentti ja 8 §:n 2—4 momentti,

sellaisina kuin ne ovat, 6 §:n 4 momentti 10 päivänä kesäkuuta 1977 annetussa laissa (447/77), 8 §:n 2 momentti 18 päivänä kesäkuuta 1971 annetussa laissa (511/71) sekä 8 §:n 3 ja 4 momentti 23 päivänä joulukuuta 1970 annetussa laissa (830/70), näin kuuluviksi:

6 §

— — — — — — — — — — — — — — —

Jos viljelmän peltoalasta on tehty pellon käytön rajoittamisesta annetussa laissa (216/69) tai sitä vastaavassa Ahvenanmaan maakuntalaissa tarkoitettu pellonvaraussopimus, katsotaan tätä lakia sovellettaessa sopimuksen alainen peltoala normaalilla tavalla viljellyksi ja sopimuksen tehneen maatalousyrittäjän tekevän työtä viljelmällä sopimuskauden ajan. Mitä edellä tässä momentissa on säädetty, on vastaavasti sovellettava sellaiseen peltoalaan, jota pidetään kesannolla tai hoidetaan nurmena maataloustuotannon ohjaamisesta annetun lain (446/77) mukaisesti.

— — — — — — — — — — — — — — —

8 §

— — — — — — — — — — — — — — —

Maatilataloudessa katsotaan viljelmän vuotuisen työtulon olevan maatalousmaan hehtaaria kohden 550 markkaa ensimmäisiltä 12 hehtaarilta, 225 markkaa seuraavilta 10 hehtaarilta, 125 markkaa seuraavilta 10 hehtaarilta ja 50 markkaa seuraavilta 30 hehtaarilta. Työtulo voidaan kuitenkin määrittää edellä sanotusta poiketen, jos viljely- tai muu tuotantotapa, viljelmällä työskentelevien maatilatalouden harjoittajien poikkeuksellinen määrä, viljelmän tuottavuus tai muu näihin verrattava syy niin edellyttää.

Viljelmän työtulo jaetaan maatilatalouden harjoittajien kesken siinä suhteessa kuin he ottavat osaa työhön viljelmällä. Tällöin aviopuolisoiden yhteisestä työtulosta katsotaan kummallekin puolisolle kuuluvan yksi kolmasosa ja loput jaetaan heidän keskensä siten kuin he ovat yhteisessä hakemuksessaan esittäneet tai, jollei tällaista hakemusta ole tehty, kummallekin tasan. Erityisestä syystä työtulon jakautuminen puolisoiden kesken voidaan kuitenkin vahvistaa edellä sanotusta poiketen.

Maatilatalouden työhön osallistuvan muun perheenjäsenen työtulona pidetään hänelle maksettavaa palkkaa ottaen kuitenkin huomioon, mitä 1 momentissa on säädetty.

— — — — — — — — — — — — — — —

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1983.

Tämän lain säännöksiä viljelmän työtulon jakamisesta maatilatalouden harjoittajien kesken sovelletaan, jos työtulo tulee vahvistettavaksi tai tarkistettavaksi lain voimaantulon jälkeiseltä ajalta. Vaikka työtuloon vaikuttavat seikat eivät olisi sillä tavoin olennaisesti muuttuneet kuin maatalousyrittäjien eläkelain 8 §:n 6 momentissa tarkoitetaan, voidaan aviopuolisoiden työtulon jakautuminen kuitenkin tarkistaa tämän

lain mukaiseksi, jos puolisot tekevät tästä yhteisen hakemuksen ennen 1 päivää tammikuuta 1984.

Tässä laissa säädetyt markkamäärät vastaavat vuodelle 1970 vahvistettua palkkaindeksilukua.

Helsingissä 8 päivänä lokakuuta 1982

Tasavallan Presidentti

MAUNO KOIVISTO

Sosiaali- ja terveysministeri *Vappu Taipale*

Liite

Laki

maatalousyrittäjien eläkelain 6 ja 8 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti muutetaan 14 päivänä heinäkuuta 1969 annetun maatalousyrittäjien eläkelain 6 §:n 4 momentti ja 8 §:n 2—4 momentti,

sellaisina kuin ne ovat, 6 §:n 4 momentti 10 päivänä kesäkuuta 1977 annetussa laissa (447/77), 8 §:n 2 momentti 18 päivänä kesäkuuta 1971 annetussa laissa (511/71) sekä 8 §:n 3 ja 4 momentti 23 päivänä joulukuuta 1970 annetussa laissa (830/70), näin kuuluviksi:

Voimassa oleva laki	*Ehdotus*
6 §	
Jos viljelmän peltoalasta on tehty pellon käytön rajoittamisesta annetussa laissa (216/69) tai sitä vastaavassa Ahvenanmaan maakuntalaissa tarkoitettu pellonvaraussopimus, katsotaan tätä lakia sovellettaessa sopimuksen alainen peltoala normaalilla tavalla viljellyksi ja sopimuksen tehneen maatalousyrittäjän tekevän *isännän* työtä viljelmällä sopimuskauden ajan. Mitä edellä tässä momentissa on säädetty, on vastaavasti sovellettava sellaiseen peltoalaan, jota pidetään kesannolla tai hoidetaan nurmena maataloustuotannon ohjaamisesta annetun lain (446/77) mukaisesti.	Jos viljelmän peltoalasta on tehty pellon käytön rajoittamisesta annetussa laissa (216/69) tai sitä vastaavassa Ahvenanmaan maakuntalaissa tarkoitettu pellonvaraussopimus, katsotaan tätä lakia sovellettaessa sopimuksen alainen peltoala normaalilla tavalla viljellyksi ja sopimuksen tehneen maatalousyrittäjän tekevän työtä viljelmällä sopimuskauden ajan. Mitä edellä tässä momentissa on säädetty, on vastaavasti sovellettava sellaiseen peltoalaan, jota pidetään kesannolla tai hoidetaan nurmena maataloustuotannon ohjaamisesta annetun lain (446/77) mukaisesti.
8 §	
Maatilataloudessa katsotaan *isännän ja emännän yhteenlasketun* vuotuisen työtulon olevan maatalousmaan hehtaaria kohden 550 markkaa ensimmäisiltä 12 hehtaarilta, 225 markkaa seuraavilta 10 hehtaarilta, 125 markkaa seuraavilta 10 hehtaarilta ja 50 markkaa seuraavilta 10 hehtaarilta. *Emännän vuotuisena työtulona pidetään 2 200 markkaa, kuitenkin enintään puolet sanotusta yhteenlasketusta työtulosta. Yhteenlaskettu* työtulo *ja sen jakautuminen isännän ja emännän kesken* voidaan kuitenkin määrätä edellä sanotusta poiketen, jos viljelystapa, viljelmän *poikkeuksellinen* tuottavuus, *työnjako viljelmällä* taikka muu näihin verrattava syy niin edellyttää.	Maatilataloudessa katsotaan *viljelmän* vuotuisen työtulon olevan maatalousmaan hehtaaria kohden 550 markkaa ensimmäisiltä 12 hehtaarilta, 225 markkaa seuraavilta 10 hehtaarilta, 125 markkaa seuraavilta 10 hehtaarilta ja 50 markkaa seuraavilta *30* hehtaarilta. Työtulo voidaan kuitenkin *määrittää* edellä sanotusta poiketen, jos *viljely- tai muu tuotantotapa, viljelmällä työskentelevien maatilatalouden harjoittajien poikkeuksellinen määrä,* viljelmän tuottavuus *tai* muu näihin verrattava syy niin edellyttää.
Jos isännän tai emännän työtä samalla viljelmällä suorittaa kaksi tai useampia henkilöitä yhteiseen lukuun, määrätään heille yhteinen työtulo jakamalla ensin maatalousmaan	*Viljelmän työtulo jaetaan maatilatalouden harjoittajien kesken siinä suhteessa kuin he ottavat osaa työhön viljelmällä. Tällöin aviopuolisoiden yhteisestä työtulosta katsotaan*

Voimassa oleva laki

pinta-ala isännän työtä tekevien lukumäärällä ja määräämällä kullekin osa-alalle erikseen 2 momentissa tarkoitettu työtulo. Emännän työtä tekevien työtulo määrätään 2 momentin mukaisesti niin, että se on enintään puolet koko sanotulla tavalla määrätystä työtulosta viljelmällä. Muu osa sanotusta työtulosta jaetaan, jollei erityistä syytä muuhun ole, tasan isännän työtä tekevien kesken.

Maatilatalouden työhön osallistuvan muun perheenjäsenen työtulona pidetään hänelle maksettavaa palkkaa, kuitenkin enintään, mitä 2 momentin mukaisesti isännälle on laskettava työtuloa.

Ehdotus

kummallekin puolisolle kuuluvan yksi kolmasosa ja loput jaetaan heidän keskensä siten kuin he ovat yhteisessä hakemuksessaan esittäneet tai, jollei tällaista hakemusta ole tehty, kummallekin tasan. Erityisestä syystä työtulon jakautuminen puolisoiden kesken voidaan kuitenkin vahvistaa edellä sanotusta poiketen.

Maatilatalouden työhön osallistuvan muun perheenjäsenen työtulona pidetään hänelle maksettavaa palkkaa *ottaen kuitenkin huomioon, mitä 1 momentissa on säädetty.*

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1983.

Tämän lain säännöksiä viljelmän työtulon jakamisesta maatilatalouden harjoittajien kesken sovelletaan, jos työtulo tulee vahvistettavaksi tai tarkistettavaksi lain voimaantulon jälkeiseltä ajalta. Vaikka työtuloon vaikuttavat seikat eivät olisi sillä tavoin olennaisesti muuttuneet kuin maatalousyrittäjien eläkelain 8 §:n 6 momentissa tarkoitetaan, voidaan aviopuolisoiden työtulon jakautuminen kuitenkin tarkistaa tämän lain mukaiseksi, jos puolisot tekevät tästä yhteisen hakemuksen ennen 1 päivää tammikuuta 1984.

Tässä laissa säädetyt markkamäärät vastaavat vuodelle 1970 vahvistettua palkkaindeksilukua.